

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות בהעלותך - שלח תשפ"א ♦ עלון מס': 66

השגחה שבועית

אבא צועק, תרחם עלי כנר!

הזדמן לי להיות עם יהודי שהוא מזכה הרבים גדול. ראיתי שהוא נמצא בבית מדרש ריק ומקבל טלפון דחוף. הוא יוצא החוצה ורק בחוץ עונה לשיחה. "התחלתי להקפיד על זה מאז כ"ה בחשוון תשע"ה", הוא אומר לי, "אז הקב"ה עורר אותי שעלי להיזהר משיחה עם פלפון בבית הכנסת". "מה היה אז?" שאלתי.

"הפיגוע בהר נוף. יהודים נרצחו בתוך בית כנסת, הי"ד. כששמעתי על זה הבנתי שהקב"ה מדבר אלי. כיוון ששמעתי זאת, זה אומר שאני זה שצריך לתקן. אתה מבין? הקב"ה ברא את האדם יחיד, לא ברא בבת אחת הרבה אנשים, אלא קודם כל את אדם הראשון. המשנה בסנהדרין אומרת, שזה כדי שכל אחד יאמר 'בשבילי נברא העולם'. אם קורה משהו בעולם זה בשבילי. לעורר אותי. הקב"ה מדבר אתי".

"תאר לעצמך, אבא שנולד לו בן יחיד עשרים וחמש שנה אחרי החתונה. הבן גדל ונכנס לעסקים, והאבא שומע שהבן לווה כסף מהשוק השחור המסכן את חייו. האבא הלך ומכר את הדירה שלו כדי לעזור לבן. עוברת שנה ושוב הבן עושה שטויות. האבא מנסה לשלוח אליו שליחים משליחים שונים, אבל הבן לא רוצה להבין. האבא בוכה בלילות, הבן היחיד שלי בסיכון חיים. בלית ברירה הולך האבא ומספר לרשויות על המצב של הבן. ככה הוא סיבך אותו כהוגן, הבן בוכה ובוכה, אבל האבא בוכה הרבה יותר. למה בני יקירי הבאת אותי למצב הזה?"

הרמב"ם אומר שחובה לזעוק ולשוב בתשובה כשיש צרה, ואומר בלשונו: אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו, דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקירת, הרי זו דרך אכזריות!

ברור שמי שאומר שזה מקרה הוא טיפש, וגם מסתכן בזה שיבואו צרות יותר קשות, אבל למה אכזר? אכזריות זו הגדרה קשה מאד. עכשיו, אחרי המשל הזה, ברור למה זאת אכזריות. כי הרי הקב"ה רוצה לעשות לנו רק חסדים גלויים, וכשאבינו אב הרחמן שאוהב כל יהודי הרבה יותר ממה שאבא אוהב בן יחיד שלו, עושה כזה דבר, אז אנוחנו צריכים לרחם על אבא, ולמהר לשוב אליו. פשוט, שיהיה לך רחמנות על אבא שלך, שקורא וקורא וקורא... ילד שלי, אני אוהב אותך!!! מחכה לך! מתגעגע אליך. שוב אלי, שוב אל אביך המצפה לך, אל תתאכזר. תעורר את האהבה, תתקרב אלי, תראה לי שאתה שומע אותי, אבא - - -"

מסיים היהודי ואומר לי, "אתה מבין, אני מנסה לא להתאכזר על אבא שלי, אני משתדל לשמוע כל קריאה, לדעת שאם זה הגיע לאזני או משמים רצו שאני ישמע את זה והאבא אוהב התכווין אלי אישית, וכל פעם אני מנסה לתקן משהו ולהתקרב יותר לאבי הרחום שמחכה לי".

עכשיו הבנתי איך היהודי הזה כל כך מצליח וזוכה לעשות דברים גדולים מאד מאד ביוכי הרבים. אם הוא חי בכזו צורה שהוא שומע קריאות מהקב"ה ועונה להן, אין בכך כל פלא.

אני מודה לאותו יהודי צדיק שנתן בי את ההבנה שהקב"ה קורא לי באופן אישי. הקירונה מכוונת אלי, האסון במירון צריך לעזוב אותי, האסון הנורא באמצע המעמד הקדוש של חנוכה הבית בערב שבועות זועק אלי אישית, הטילים והמהומות מכוונים כלפי. הגיע הזמן שאני אקום ואצעק: "אבא אני מקבל על עצמי להשתפר, הבנתי כבר את הרמזים". אפילו אם אתקדם בצעד קטן כחודו של מחט, אבא יראה שקיבלתי את המסר ויפתח לי כפתחו של אולם.

הקב"ה יעזור שכולנו יחד נתקרב אליו, וכבר יביא עלינו בקרוב את הטוב הנגלה בביאת משיח צדיקנו במהרה בימינו אמן.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

למי יש באמת "כל טוב"?

שהוא קל רגליים מגיע ראשון, "ולא לגבורים המלחמה" - לעיתים חושבים שהגיבור הוא זה שינצח במלחמה, אך המציאות מראה שלא דווקא הגיבור מנצח. "וגם לא לחכמים לחם" - אדם עשוי להשקיע במפעל שברשותו את כל כוחו ומוחו וכשרונו במשך עשרים שנה, כדי שתהיה לו פרנסה בשפע כל החיים. הוא עובד ויגע מצאת החמה עד צאת הנשמה, ואחרי שהקים הכל בעשר אצבעות, וחסך לו הון תועפות, בגיל חמישים הוא מתמודד עם בעיות כלכליות. איפה הכסף? כאן נפל מיליון, פה הלך לטמיון עוד מיליון, הבנקים גבו את שלהם, בהוצאה לפועל הצילו מה שאפשר. חכמתו הגדולה לא עמדה לו, והחלומות עם הכסף עפו להם לסתימת הגולל!

אולם "כפירים רשו ורעבו, ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב". (תהילים ל"ד) כפיר הוא אריה בצעירותו. לכאורה הוא החיה הכי מאושרת בעולם, אבא מלך ואמא מלכה, בנש"ק מרבי"ש משפחה, ועם כל זה הוא עני ורעב. כל בעלי החיים אוכלים ירקות ועשב ממה שמזדמן להם, אבל האריה אוכל פעם בשלושה ימים, טורף כבש, ומערכת העיכול שלו עובדת על זה שלוש ימים. ביום השלישי הוא מתחיל לרעוב, מסתכל מרחוק ורואה את כל בעלי החיים אוכלים, שבעים ומרוצים מאוכל שאצלו הוא רק תבלינים. הוא מחפש ארוחה של חמישים קילו בשר ומחכה ברעב. אבל דורשי ה'; לא יחסרו כל טוב. זה לא אומר שיהודי שמבקש בנין מפואר של 20 קומות יקבל אותו מיד. אלא הרגשותו היא, שמה שיש לו זה הכי טוב שיכול להיות, ואם בורא העולם יודע שהוא זקוק לדבר נוסף, הוא יתן לו את זה. הרי זה לא הגיוני לאחסן את כל תכולת החנויות בבית. יש כמה דברים בבית מרקחת, כלים ומוצרי יסוד ביכל בו לבית, בשר ודגים בחנות העופות והדגים, הריטים אצל הנגר, בגדים אצל החייט, וכן הלאה, ומפעם לפעם חלק מהדברים מגיעים אליו הביתה כפי הצורך. הוא חי בשלווה, יודע שיש לו כל טוב, והוא מאמין שהבורא מזמן הכל בזמן הנכון ובאופן הכי מדויק לכל נברא ונברא!

כן כן. גם לי.

(מתוך שיעור 2 בשער הבטחון)

לפני שלומדים את שער הבטחון, רבינו מבקש לעזור לנו לנקות את הראש ולנטרל את כל העניינים שמפריעים לבטחון בבורא עולם.

חבל לבטוח רק באנשים, להשקיע בהם כוחות ללא תועלת. למשל: יש אדם שיש לו הרבה דודים וידידים מוצלחים ומוכשרים מאוד שהגיעו למשרות בכירות ביותר. דודו האחד הוא מיליארדר, ולכן הוא רגוע, אם הוא יזדקק לסכום כסף גדול הוא יפנה אליו. הדוד השני הוא רופא לכל ענייני הגוף, והוא מסוגל לרפא את כל החולאים מכף רגל ועד ראש. הוא בטוח שאם יחוש כאב כלשהו, הוא יפנה לדודו והלה ירפא. הדוד השלישי הוא פסיכולוג ופסיכיאטר מספר אמות בעולם. האחייני רגוע, הוא יודע שכשיהיה עצבני, הרופא הזה ישמע, ינחם, וירגיע אותו בחינם. חוץ מהדודים יש לו גם שכן ידיד טוב שהוא עסקן בסדר גודל עולמי, ויודע איך לפתוח שערים בכל מקום. הרגשותו היא שהוא מסובב בכל סוגי העוורים והמסייעים שיעמדו לו בעת צרה, מפני שהוא מבין בדמיונו, כמה כל המאכרים נחוצים לו וכמה הוא תלוי בהם. לכן הוא משקיע בקשר והמסייעים שיעמדו לו בעת צרה, מפני שהוא מבין באירועים שהם עורכים. הוא משקיע בכך במאמצים מרובים.

אומר רבינו בפתיחת שער הבטחון, חבל על הזמן ועל העבודה. אדם משקיע כוחות חזן עשרות שנים בדבר שאינו מובטח, כי הנברא מוגבל. אדם הוא רק בשר ודם. הגיבור הכי גדול מזדקן, העשיר עלול לרדת מנכסיו, או סתם כך להחליט שהוא מעדיף לשמור את הכסף לשיבה טובה במושב זקנים. אם פונים אליהם לעזרה בשעה לא מוצלחת, הם לא תמיד מתפנים, כי הם עסוקים בעניינים שבראיהם להם חשובים יותר מאשר להיענות לאחיין שנקלע למצוקה.

הפסוק אומר "לכד חכמים בערמם" (איוב ה, יג). החכמים שבוטחים בחכמתם ועושים תחבולות בלי לבטוח בהשם, נכשלים לבסוף, דווקא התחבולה הופכת למלכודת עבורם. שלמה המלך אומר בקהלת "שבתי וראה תחת השמש" (ט, יא). 'תחת השמש' - מדובר בדברים גשמיים. התבוננתי בעולם הזה וראיתי "כי לא לקלים המרוץ", לא דווקא מי

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה פרטים בעמוד האחרון • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

גלגול מלפני 900 שנה

את המעשה המופלא הזה שמעתי מהמחנך הידוע הרב אברהם מרדכי סגל, ששמע אותו מאיש החסד הנודע ר' חיים טובי זצ"ל, שעלה למרום בכ"ו ניסן תשי"פ.

וכך סיפר ר' חיים: בצרפת, מרחק נסיעה שעה מפריז, יש כפר קטן. שם גרים יהודים נדיבי לב. הזדמנתי לכפר הזה בשבת קודש. בשבת בבוקר התארחתי אצל רב היישוב, והנה אני מבחין במשהו מוזר. מאחורי הוילון ישנו מרובע סתום בלבנים. לא חלון יש שם אלא קיר. "מה הם הלבנים האלו?" שאלתי את מארחי היקר.

הרב התרגש מהשאלה. בתחילה הוא לא יכל לדבר, ורק אחרי שנגרע קצת הוא התחיל לספר.

גרתי בישראל כמה שנים, והגעתי לכאן במטרה לקרב יהודים לאביהם שבשמים. הכפר היפה והפורח הזה היה שומם. לא היה כאן כלום. לא בית כנסת, לא מוסדות חינוך, שום דבר. שממה רוחנית ממש. לאט לאט, בסיעתא דשמיא יסדנו בית כנסת, נפתחו מוסדות לימוד ושם שמים נישא על שפתיים. עם כל ההתפתחות היה בולט מאד חסרונו של מקוה. הדבר הקשה מאד על חיי התושבים, שבכל פעם שנזקקו למקוה היו צריכים לנסוע שעה הלך ושעה חזור.

משראיתי שזה המצב, החלטתי לבנות מקוה. איפה? בחצר הבית שלנו. מי ישלם? אנחנו. הלבנים שאתה רואה כאן סותמים את החלון שפונה לכיוון החצר, שם בנויה המקוה. במשך שלוש שנים וחצי עמלתי על בניית המקוה. רצייתי שהכל יהיה מושלם ומהודר בתכלית הכשרות. בכל שלבי הבניה הזמנתי לכאן רבנים שיבדקו כי אכן הכל נעשה כהלכה, בכל דבר הלכנו לפי הדיעה הכי מחמירה, ובסופו של דבר זכינו לברך על המוגמר. המקוה החלה לפעול, ואנשי היישוב החלו להקפיד הרבה יותר על קדושה וטהרה. כיון שהמקוה ממוקמת בחצר, הקפדנו מאד מאד שדלת המקוה תהיה סגורה, וילדים לא יוכלו להיכנס לשם. השמירה היתה מעולה וברוך השם אף אחד לא ניזוק, חוץ מפעם אחת ויחידה. על הפעם הזאת אני רוצה לספר לך.

עד לבניית המקוה זכינו בתשעה בנים בחסדי השם. ציפינו מאד לבת, והנה הקב"ה שלח לנו בן עשירי. שלמה קראנו לו. מאז שהוא נולד הרגשתי אהבה גדולה לבן הזה, משהו מיוחד מעבר לאהבה רגילה של הורים. אני ואשתי היינו קשורים אליו מאד.

באחת השבתות אחרי הצהריים האמא מחפשת את שלמה'לה שלה, והוא לא נמצא. היא קוראת לו והוא אינו עונה. היא בודקת בכל המקומות בבית ואחר כך יוצאת לחצר ומגלה את דלת המקוה פתוחה. בפנים מתברר מיד מדוע שלמה'לה לא ענה. הוא שכב בתוך המים. ירד למקוה ועלה השמימה.

אתה מבין מה עבר עלינו? זה הילד הכי יקר שהיה לנו. כולם יקרים, אבל אליו נקשרנו בקשר בל יתואר. הכאב על הפרידה היה קשה מנשוא. לא גמרתי לבכות עליו, על הבן האהוב שהאיר את חיי באור פלאי. אל האבל נוספה גם התמיהה הגדולה שהציקה והכאיבה לי עד עמקי נשמת. למה? למה נגזר על שלמה'לה להיפטר מן העולם דוקא באופן הזה? אתה בוודאי מכיר את המעשה שמסופר בגמרא

היונה לא ויתרה

מספר ר' יהושע כהנא מצפת:

אבי, המחנך הנודע ר' יקותיאל צבי בן ר' שלום זכרוננו לברכה, נפטר לפני כחודש בערב שבת, שביעי של פסח, ושהסיפור יהיה לעילוי נשמתו:

ישבנו שבעה בבית אבי בצפת. ביום השני של השבעה אנחנו מסיימים תפילת מנחה, והנה נכנסת יונה דרך החלון. היא נעמדת על כסא ואינה מוכנה לזוז. נתנו לה קצת אוכל, היא אכלה ונשארה במקום. ניסנו להוציא אותה מהבית בכל מיני דרכים, כולם צעקו 'מחול לך' כמו שרגילים כלל ישראל לעשות במצב כזה, והיא לא זזה.

כעבור שעה של ניסיונות, הגיע יהודי שפשוט תפס את היונה, הניח אותה מחוץ לחלון וסגר את החלון.

אבל היונה לא התייאשה, היא דפקה על החלון, ולא זזה משם. לפעמים היא קצת נרגעה ולפעמים היא דפקה.

עבר עוד כשעה, נהיה מאוד חם בחדר, אז פתחנו את החלון, אנחנו פותחים את החלון ו'בורך הבא'. היונה שוב בבית.

לא ידענו מה לעשות, כעבור כחצי שעה ביקשנו ממישהו שיתפוס אותה ויוציא אותה שוב החוצה, אבל היונה שוב עמדה בחלון ודפקה ולא נתנה מנוחה.

זה כבר שלוש שעות שיש כאן יונה שרוצה משהו ואנחנו לא יודעים מה.

בהשגחה נפלאה, בשעה עשר בלילה הגיע יהודי משכמו ומעלה, תלמיד חכם מופלג וצדיק. שאלתי אותו, רבי מה עושים כאן עם היונה? סיפרתי לו שמאז תפילת מנחה היונה לא זזה מכאן.

היהודי התלמיד חכם אמר שהוא רוצה לחשוב על זה. כעבור כמה דקות שאל אותנו מה עושים כאן בין מנחה למערב, אמרנו לו שמדברים על הנפטר, כמו שעושים כל הזמן, אז הוא שאל אותנו, למה לא לומדים משניות, כמו שכתוב בקיצור ש"ע, שטוב ללמוד בבית אבלים משניות לאחר התפילה ותיקון הנשמה, 'שימשה' אותיות 'נשמה', והבאים אז לנחם לומדים את המשניות והאבלים אומרים אחר כך קדיש.

מיד ביקשנו מהמנחמים שילמדו משניות, והנה, מיד כאשר גמרנו לומר את הקדיש לאחר משניות, היונה פרחה ונעלמה לה לדרכה.

מאז, בכל יום בין מנחה למערב למדו המנחמים משניות, ואנחנו אמרנו קדיש. (בסחון יומי ב-5 דקות - יום שלישי פרשת אמור תשפ"א / מס' 161)

פנס כחול

באחד מהמבצעים הנחמדים שעורכים לילדים בחיידר קיבל הבן שלי פנס שמהבהב באור כחול. הילד שכח את הפנס ברכב, ואני הנחתי אותו מול המושב הקדמי. בדרכי לעבודה באזור הדרום, לפנות בוקר.

אני נוסע לתומי, לפתע אני מבחין ברכב שנוסע מאחורי. הרכב היה חשוך בעיני. פניהם של הנהג ושל היושב לצידו נראו חורשי מזימה. הם היו ערבים ואני חששתי מהם. היה נראה לי שהוא מעוניין להיתקע בי. הם נסעו בצורה מסוכנת שאיממה לפגוע ברכב. הגברתי מהירות ואכן החשש התברר כמוצדק. גם הנהג שמאחורי הגביר מהירות.

החלטתי להתקשר למשטרה, והושתי את ידי קדימה במטרה להתקשר, והנה בידי הפנס של הילד. לחצתי על הפנס ואור כחול החל להבהב ולהאיר לכל הכיוונים. האור הכחול הפחיד את הערבים. הם הבינו שיש משטרה באזור, ובתוך רגע הם הגבירו מהירות ונעלמו מהאופק.

כמה זמן היה לוקח עד שמשטרה 'אמתית' היתה מופיעה? מה הם היו מספיקים לעולל בכביש ריק וחשוך? הרגשתי שניצלתי מסכנה גדולה, ואני מודה להשם על הפנס הכחול שהוא שיל אצלי ברכב בתזמון כל כך מדויק.

(יום חמישי פרשת תזריע מצורע, בוקר, סיפור 3, / סיפור מס' 19032)

הבה נעלה מירונה

מספר הרה"ג ר' משה זילברמן מנתניה: ביום שני, כ"ח באייר, מתקשר אלי חבר ושואל אותי, אם אני רוצה לנסוע איתו לטבריה. הוא כבר תכנן מסלול של נסיעה לקבר השל"ה, ומשם למירון. חשבתי על סדר היום שלי, ולבסוף

(יבמות דף קכא עמוד ב) על נחזינה שהיה חופר בורות מים לעולי רגלים, והבת שלו נפלה שם. באו והודיעו לרבי חנינא בן דוסא, והוא אמר שהוא בטוח שהיא תחיה, באמרו: דבר שהצדיק מתעסק בו, יכשל בו זרעו?
ואני הרי בניתי את המקוה בשביל כלל ישראל, במסירות נפש עצומה. השקעתי את גופי ונשמתי בדבר, נתתי את כל כולי, ויתרתי על נוחות ועל ממון לתכלית אחת ויחידה, להרבות קדושה וטהרה בעם ישראל לנחת רוח לבורא עולם. איך יתכן שלבסוף כך עלתה לי? שהבן שלי יטבע דוקא במקוה הזה? זו תורה וזו שכרה?
נכנסתי לגדולי ישראל בצרפת ובארץ הקודש. כולם השתתפו בצערי מאד, הרעיפו עלי דברי ניחומים אולם אני לא התנחמתי.

לילה אחד, בשעה שאני ישן מגיע אלי אדם בעל פנים מאירות עם זקן לבן, והוא אומר לי, אבא, תירגע! שאלתי אותו, מי אתה? הרי לפי מראך הנך יכול להיות סבא שלי. אמר לי היהודי הזקן: אני שלמה שלך. אספר לך מי אני. אני אחד מבעלי התוספות, נהרגתי בצרפת על קידוש ה'. עליתי לשמים ונכנסתי לכל מקום שאני רוצה. הרי הנהרג על קידוש ה' מגיע לכל מקום, זאת מלבד המעלות אשר זכיתי לקנות בעולם הזה. ככה טיילתי בעולמות העליונים ונהניתי מזיו השכינה.
עד שהגעתי למקום מסוים ולא רצו להכניס אותי, אמרו לי, נכון שעלייתך על קידוש ה', אבל בהיכל הזה נכנס רק מי שטבל במקוה טהרה לפני הקבורה. רק נפטר כזה יכול להיכנס כאן.

אומר הבן שלמה: משום שנהרגתי על קידוש ה' קברו אותי בבגדי, בעודם מלוכלכים בדם. אמרו לי בשמים שהעצה היחידה להיכנס להיכל הגבוה הוא, הוא לחזור לעולם ולטבול במקוה טהרה.

כעת בררו, לאיזה מקוה עלי לרדת? למי תהיה את הזכות שאחד מבעלי התוספות יחיה בביתו? הלכו וחיפשו וכך עלה השם שלך, אבא יקר, אתה שמסרת את נפשך על בניית המקוה, אצלך אני איזולד.

עכשיו שכבר טבלתי במקוה אני יכול לטייל בכל העולמות בלי שום מניעה.

דע לך אב יקר, היה לי קשה מאוד לרדת למטה כדי לנחם אותך, אבל משום שלושה דברים ירדתי.

דבר ראשון, משום הכרת הטוב על שגידלת אותי, ובשמים עניין הכרת הטוב הוא חשוב מאד.

דבר שני: כדי שתבין עד כמה גדול העניין של זיכוי הרבים. דבר שלישי: אנשים מסתובבים בעולם עם כל כך הרבה שאלות. רציתי לבוא לחזק את כלל ישראל, שידעו שלכל דבר יש חשבון, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד. לפעמים הצרה הכי גדולה זה משהו הכי טוב שיכול להיות זכות הכי גדולה. יכול להיות שכאשר תקום תאמר לעצמך 'חלומות שוא ידברון', ולכן אני נותן לך שני סימנים שהחלום אמיתי.

דבר ראשון, אזכיר לך שבהיותי בגיל שמונה חודשים הגעתי למצב של סכנת חיים עקב קריסת מערכות. הרופאים לא הצליחו להשתלט על המצב, והנה יום אחד קמתי בריא ושלם בלי שום השתדלות של רופא.

הסימן השני, תקפידו על מצות חלה ובקרוי תבורכו בבת. התעוררתי מהחלום והנה אני פוגש את הרבנית מרוגשת לגמרי, היא חלמה, ששלמה שלה הגיע ואמר לה שאם תקפידו על מצות חלה תהיה לנו בת.

כשהוא סיים את סיפורו הוא הראה על בתו בת הארבע ואמר לו, תראה זאת הבת שהגיעה אחרי תשעת הבנים.

(בטחון יומי ב-5 דקות - יום שלישי פרשת במדבר / מס' 173. בסיפור כאן נוספו פרטים נוספים לאחור בירור מעמיק בפרטי הסיפור עם הרב אברהם מרדכי סגל, ועוד אנשים ששמעו את הסיפור מפי של הרב חיים טובי ז"ל)

קבעתי על נסיעה בשעה שש בערב. אנחנו גרים בנתניה, והחישוב הוא שלקראת הלילה נגיע לקבר השלי"ה ומשם נפנה למירון, לציונו של רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. סיכמנו. בשעה חמש וחצי אני נכנס לבית המדרש של חסידי צאנז, ופוגש שם נער יתום. אביו הסתלק מהעולם ל"ע לפני מספר חודשים. הילד - עוד יומיים חוגג בר מצוה. שאלתי אותו לשלמו, והנה, מה אומר לי הילד? "אתה יודע, לא הייתי במירון בל"ג בעומר, ויש לי חשק לנסוע לשם לפני הבר מצוה שלי. נראה לך שאוכל לנסוע לשם?"

ברגע הראשון לא עניתי לו. הייתי פשוט המום מהשאלה. איך זה שמכל באי בית המדרש הוא בחר לשאול אותי על כך, ואיך זה שבדיוק היום אני עומד לצאת לדרך. "תשמע", אמרתי לו. "בעוד חצי שעה אני נוסע למירון. תתקשר לאמא שלך ותבקש רשות לנסוע".

הילד התקשר, אמו נתנה רשות, ואני בקשתי ברכה שיתקבלו התפילות ונזכה לפעול ישועה. זכיתי לסייע לנער היקר. הוא טבל במקוה האר"י, וגם השתטח על ציון רבי שמעון ואלעזר בנו. ראיתי בחוש איך מתקיימים בנער דברי היערות דבש, כי הקב"ה שולח סייעתא דשמיא מיוחדת לילדים יתומים.

(שיחת חברים, אידיש, שיחה מס' 2)

בשביל מה צריך שופר

מספר הרה"ג ר' משה זילברמן מנתניה: תקופה מסוימת בחיי גרתי בעיר וינה שבאוסטריה. בהגיע חודש אלול ניגש אלי יהודי ומציע לי לקנות ממנו שופר. אמרתי לו, "איני יודע לתקוע, לשם מה לי לקנות שופר?" אמר לי המוכר, "אם יהיה לך שופר כשר בבית, תדע לתקוע". המשכתי לומר, "יש מספיק בעלי תוקע בעיר", אבל המוכר לא הניח לי. הוא אמר שזה טוב מאד לדעת לתקוע בשופר, ובכלל, טוב שיהיה בבית... הוא עשה עבודה טובה ובסופו של דבר, כאשר הוא נפרד ממני, היה לי שופר ביד.

אמרתי לעצמי, אם כבר יש לי שופר, אתקע בו. אמנם אין זו מלאכתי, אבל הרי חכם אני, ותקיעת שופר, חכמה היא ולא מלאכה. ניסיתי את כוחי והצלחתי. במשך כל חודש אלול תקעתי בשופר, וכך התאמתני היטב בתקיעות. בהגיע ראש השנה יצאתי לבית הכנסת עם השופר. אמנם יש בעל תוקע אחר בבית הכנסת, אבל אם כבר יש שופר אז אולי, מי יודע... יכול להיות שהוא יגיע לשימוש.

סיימנו את התפילה בשעה שלוש בצהריים, והנה ניגש אלי רב בית הכנסת, הרה"ג משה אליעזר וייס שליט"א, והוא אומר לי כי בבנין הקהילה, בקומה חמישית מתגורר עתה יהודי מירושלים. הוא שבר את הכתף, ולכן לא השתתף בתפילות. אולי אני יכול לתקוע עבורו בשופר? "כן!" אמרתי בשמחה, ועליתי לביתו של היהודי הירושלמי. אמרתי לו שבהיותי בארץ ישראל, אני רגיל לסיים את תפילת ראש השנה סמוך לשקיעה, ועתה שהתפילה הסתיימה כה מוקדם, בשעה שלוש במהרים, יש לי זמן בשופר. הוא יכול לומר בנחת שבעה פעמים למנצח, גם את הפסוקים 'קר"ע שט"ן' אפשר לקרוא בנעימה המקובלת והמעוררת. ככה הוא זכה לקיים את מצות 'תקיעת שופר' עם ההכנה והמצב. אחרי חצי שעה אני יורד למטה. בנין הקהילה הוא בנין מאובטח מפני חשש מהתנכלות הגויים. ישנו קוד שרק על ידו אפשר לפתוח את השער הראשי, אני פונה אל השער, ומשם מתכוון להמשיך לביתי, והנה, ברגע שאני פותח את השער, נכנס אדם ללא כיפה אל מתחם המבנה.

שאלתי אותו, "אתה איש בטחון?"

"לא", הוא ענה, "אני מארץ ישראל".

"גם אני מארץ ישראל!" אמרתי לו בחזרה.

"אז אולי אתה יודע איפה אוכל לשמוע תקיעת שופר?"

התרגשתי מהשאלה. יהודי רוצה לשמוע שופר בשעה ארבע אחר הצהריים בראש השנה, והנה הוא מוצא אותי במהירות כזאת! אני חושב שאפילו בגאולה הוא לא מוצא בעל תוקע כל כך מהר. אמרתי לו שיש לי פה שופר, וכדאי שניכנס לבית כנסת לתקיעות כמו שצריך. אני עוד הייתי עטור בטלית, וכיוון שלא היתה לו כיפה, נתתי לו את הכיפה שלי. העדפתי שהוא יגיד את הברכה על המצוה, ולכן גם מסרתי לו את הגארטל שלי כדי שיחגור עצמו. הוא לא ידע מה אומרים, ולכן אמרתי איתו את הברכה מילה במילה. "ברוך" - "ברוך"; "אתה" - "אתה". כאשר הגענו למילים "אשר קדשנו" הוא פרץ בבכי נורא. הוא בכה ובכה וגם אני בכיתי יחד עימו. חשבתי לעצמי איך הקב"ה סובב את העניינים ושלח לי יהודי שימכור לי שופר. העלה אותי לקומה חמישית ונתן בליבי להארץ בהכנות לתקיעת שופר כדי שאפגוש את היהודי הזה בדיוק ברגע הנכון. בלינו ובכינו עד שבקושי הצלחנו להמשיך את הברכה. ברוך השם זכיתי לזכות את היהודי במצוה מדאורייתא ולתקוע באזניו שלושים תקיעות. הוא ביקש שאשאיר לו את הכיפה כי הוא רוצה גם להתפלל.

מה יצא ממנו אחר כך? איני יודע. אני בטוח שהניצוץ היהודי התעורר אצלו והתלהט. איך שלא יהיה, מדהים לגלות שלקב"ה היה שווה לסובב את כל העולם כדי שיהודי ישמע שופר.

(שיחת חברים, אידיש, שיחה מס' 2)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

החזיר הביטחון לתוככי הנפש פנימה

האמת היא שהגידון אינו רלוונטי כל כך, משום שביטחון חייב להיות באמת, ולא, הוא אינו מסוגל לשום דבר. מביע את הדבר בבהירות **הרב מרדכי הכהן מלאכי מבית עילית**: עבודת הביטחון איננה עשיית מעשה מסוים כנתינת צדקה או לימוד התורה, שאפשר להגיד בזה שעושים זאת לשמה או שלא לשמה. ביטחון הוא החדרת הידיעה לתוככי הנפש פנימה שהקב"ה מלווה אותנו בכל רגע ורגע, ובידיעה לא שייך לשמה ושלא לשמה. מי שידע יודע ומי שלא יודע אינו יודע. יוצא מכך, מי שעמל להחזיר ידיעה זאת בקרבו ועתה הוא בוטח, אין נפקא מינה לנו מדוע עשה זאת מלכתחילה, סוף כל סוף הוא בוטח.

ובאופן אחר כותב לנו **הרב יהודה גפירצמן מבית שמש**: ביטחון מן השפה ולחוץ ללא עבודת גשמי מלאכה, איננו אלא דמיון ואינו נושא פירות. השתלמות פנימית עמוקה במידת הביטחון יכולה להועיל בכל תחום ואינה סתם סגולה. וביותר חריפות כותב לנו **הרב מני דרעי מירמת גן**: להשתלם במידת הביטחון כסגולה משמעותו ביטחון בסגולה ולא בבורא. כך גם כותב לנו **הרב דוד ישראל מבית שמש**: אמונה וביטחון המה מצוות המוטלות עלינו, ויש לדעת אשר מצווה לחזר וסגולה לחזר.

מסביר לנו **הרב שלמה שמעון רוטמן מבית שמש**: אמנם כן, ביטחון הוא סגולה טובה ובדוקה. אך מי שרוצה להגיע לעיקר מעלת הביטחון להרגיש את הקרבה להשם יתברך ולחיות ברוגע ובשלווה, לכן אפשר להגיע רק על ידי עבודה פנימית ועמוקה. ומי שנוקט בביטחון כסגולה, משול לחולה אשר לוקח משכך כאבים למחלתו, אמנם הכאב נרגע אך המחלה לא התרפאה.

שאל על מנת לקבל פרס

בהחלט אין זה מלכתחילה להשתלם במידת הביטחון בתור סגולה, הביטחון צריך להיות בשלימות באמונה תמימה מבלי לצפות לשום תמורה. וכך אומר לנו **הרב דוד לייפער מירושלים**: "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס, אלא, על מנת שלא לקבל פרס". אך, גם מי שחושב זאת לסגולה מידת הביטחון עומדת לו, הוא לא גרוע יותר מרשע הבוטח, עליו נאמר כי אפילו רשע הבוטח חסד יסובבנו.

יותר מכך, אומר לנו **הרב יהושע כהן מירושלים**: מהחזר החיצוני באים לחדר הפנימי - כאשר טועמים את טוב מעלת הביטחון גם בתור סגולה, בסופו של דבר זה נכנס לעצמות ומשפיע על הפנימיות.

הרב שלמה בינדיגר מבני ברק ממשיך זאת לילד שמבטיחים

יש רבים המתחזקים במידת הביטחון כסגולה לישועה ולהרוחה בפרנסה. לכאורה מידת הביטחון היא עבודה פנימית ויסודית שכל יהודי צריך לעמל להגיע לידיו כן. האם ראוי להשתלם במידת הביטחון רק כסגולה?

ג.פ. מחיפה

שאלה מספר 19

לו סוכריה על התנהגות טובה, ברור שהסוכריה איננה המטרה, כך הדבר בעניין הביטחון, הסגולה לישועה היא כסוכריה כדי להגיע לביטחון אמיתי.

וביתר חידוד אומרים לנו **הרב משה דייטש מאלעד והרב נתן דוד גרין קרית צאנז נתניה**: כאשר אדם רואה שהסגולה פועלת וחסרונו מתמלא, הוא מתחזק בביטחון עד שהוא מגיע לביטחון אמיתי. וכמבואר בספרים אשר הסיבה שיש חסרון מסוים לאדם הוא כדי שיעזב לביטחון בהשם יתברך. מדגיש לנו **הרב חיים שוורץ מבני ברק** - ובלבד שיבטח בהשם בכל לבו ונפשו, ולא שידמיין לעצמו שהוא בוטח.

צדיק גמור

הרב יוסף מימון מצפת: כל יהודי צריך להשתלם במידת הביטחון, והוא עיקר במעלת הצדיקים, כמובא ברמ"א בשו"ע סימן א' על הפסוק "שויתי ה' לנגדי תמיד", אשר משתמע בפסוקים בתהילים (טז) הבאים לפניו שמדובר בענין הביטחון. אמנם כבר אמרו חז"ל: "האומר סלע זו לצדקה על מנת שיחיה בני הרי זה צדיק גמור", והוא הדין לביטחון.

מוסיף לנו **הרב שלמה גוטמן ממודיעין עילית**: ידועים דבריו של הגר"ח מוולאזין אשר לבטל דינים ונוק יחשוב שאין עוד מלבדו (ראה באורך בספר נפש החיים שער ג' פ"ב). ונוקט בדבר זה **שהוא ענין גדול וסגולה נפלאה**. חזינן מכך שאפשר לעשות הדבר כסגולה.

הרב חיים קראוס מירושלים מציין לדברי הוזהר הק' (פרשת בהר דף קי עב) וזה תרגומו: "בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה - לעולם יהיה בן אדם זהיר בריבונו, וידבק לבו באמונה העליונה כדי שיהיה שלם עם ריבונו, שכשיהיה שלם עמו, לא יוכלו להזיק לו בני העולם", ע"כ. מוכח מדברי הוזהר שאפשר לבטוח בהשם כדי שלא יינזק. האמת היא שאין זה רק סגולה אלא מציאות. מסמך לנו **הרב איזיק שטרן מרחובות** את הפסוק: "הבוטח בה' חסד יסובבנו", מי שבוטח, גם אם חשב זאת לסגולה, הוא מסובב בחסדים. מוסיף בזה **הרב חיים מאיר דסקל מאלעד**: כן ראינו ומצינו אצל גדולי עולם, שהביטחון הוא ההשתדלות לפרנסה.

שאלה לגיליון 68

ידוע אשר אין רע יורד מלמעלה. יש דברים שמוכח הדבר שהוא רע, לדוגמא, אחד שיש לו צער גידול בנים ובניו אין הולכים בדרך הישר ר"ל. איך אפשר לראות בדבר הזה טוב?

א.ג. חיפה

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-3011-300 שעות 5 < 3 (לאחר בחירת השפה) |מן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות | במייל 023011300@gmail.com | תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת קורח. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

השפעה פרטית

הצלתם לי את החיים, הדבר היחיד שהציל אותי באסונות שקרו לאחרונה, זה 'קו' השגחה פרטית, קיבב אותי לחיים, הרגשתי שזה הכח לקבל את זה כראון הבורא.

א.ה. - ביתר עילית

מצד התקלים

מצד החומרים

הייתי צריך לישועה גדולה בפרנסה, הבטחתי תרומה להשגחה פרטית וראיתי עין בעין את ישועות ה'.

ב.ק. - מודיעין עילית

קח גם אתה שותפות קבע בהצפת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הוזהר למזכי הרבים: בנים ובני בנים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.613.742

העברה לנבך | משלוח בדואר | בעמדות נדרים | לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פרס על שם | חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

הסכם יששכר זבולון

בחי' אלף מאזינים לחדש בכלל העולמי השגחה פרטית

על ידי ולזכות עיני ישראל בן טרז אסתר וזוגי איריס בת סוליקה ויוצ"ח שיחיו

לזכר הרח"ק רבי שלמה בן יצחק זקוק"ל הי"ד מקרלין והרה"ק רבי ישעיה ב"ר משה זקוק"ל מקערסטיר ולע"נ הילדה מריס חנה הי"ד בת יבלחטי"א הרב יעקב ולזכות עובדי מרים פינגסיים

עלונים ל-200 בתי כנסת

לע"נ הני תרי נשמות שהורגו

שעלו בסערה השמימה באסון הטרנאי שאירע בחצר הקודש קרלין סטולין בפרוס חג השבועות העל"ט

האברך היקר ר' מרדכי בנימין ז"ל

בן יבלחטי"ר יוחנן רובינשטיין שליט"א

ועלם התמודדות הבחי"ח מאיר יחיאל מיכל ז"ל

בן יבלחטי"ר יהודה לייב גלויברמן שליט"א

ולרפואת כל הפצועים

יחיי השני"ת את רפואתם השלימה

ימציא מזור ויחבש את כאנם במהרה

תרמתי כמנין 'ישועה'

ובזון ה' ראיתי הישועה שהייתי צריך

עלונים ל-40 בתי כנסת

נחרמו בעילום שם שנצליח למכור את הדירה בקלות

נחרמו בעילום שם

לפרנסה ושפע והצלחה בכל העניינים

ולמכירת השקעה ולקניית דירה למגורים בקרוב

ולזכות עובדי מרים פינגסיים

ולזכות עובדי מרים פינגסיים

ולזכות עובדי מרים פינגסיים

המעוניינים להפציץ את העולם

מחמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנונימי בין 12:00-14:00

ניתן להשאיר הודעה בכל שעות היממה וזמזום אליכם ב"ד

משלוח הגיליונות היטה ללא תשלום למפיצים 250 עלונים ומעלה

באמצעות קבוצת חקיקה או 40 עלונים במחיר משלוח בלבד

העלון יוצא לאור בשפות

עברית, אידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל ל- 023011300@gmail.com

קודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

השכן ממול מתקשר - יש לי מעטפה עבורך

דגם מהצרה שהיה בו ינצל".

בעל הגמ"ח מודיע החוב שלך נפרע

זהו, אין עשרים לחדוש, אין גמח"ם, אין הלוואות - כך מספר לי השבע יהודי יקר על ההחלטה שלו. העשרים לחדוש הגיע ובבנק אמור לרדת סכום של בערך אלף דולר. במסגרת הקבלה הטובה הייתי אמור לבטל את הוראת הקבע, אך עדיין לא הספקתי. מה עושים עתה? נעמדתי בזווית הבית ואשתי הזווית שכנגד והתחלנו לומר שוב ושוב "לישועתך קיוויתי השם", עוד פעם, ועוד הפעם - מאות פעמים. לא עבר זמן רב והטלפון מצלצל. על הקו השכן מהבנין ממול. הוא מודיע כי יש בביתו מעטפה שממוענת אליו. הלכתי לשכן והוא מסר לי מעטפה שבה היה סכום של אלף דולר.

מה התברר? יש יהודי יקר מחוץ לארץ ששולח עבורי בכל חג תמיכה כספית. בחג הפסח האחרון הכסף לא הגיע. לא ידעתי למה. והנה, זו המעטפה עם הכסף. אין לי מושג איך התגלגלה המעטפה לשכן והיכן היתה עד עכשיו. מה שכן, הכסף הגיע בדיוק ברגע הנכון.

עוד סיפור שיהודי סיפר לי השבוע: לאחר שהחלטתי שאני מפסיק לגלגל חובות, הגיעה עת הפירעון לאחד מהגמח"ם. הייתי נחוש בהחלטתי לא לגלגל. בהמשך היום מתקשר אלי בעל הגמ"ח. עוד אני תוהה מה לומר לו, הוא פותח ואומר לי: זה עתה קיבלתי סכום כסף מגיב לב לפרוע חובות כראות עיני. החלטתי להכליל את הלוואתך בפירעון זה. ---מפתיע ומדהים, לא ייאמן.

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשעות 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יתיר זה שיעיריץ להחפז ולשמוע קריאת התורה.